

Holló József

Az emlékező utókornak

Nemzeti Ünnepiünkön

Ha most megkérdezném tőletek mit jelent –
'negyvennyolc március tizenötödike?
Azon túl, hogy ünnep... mit válaszolnátok?
A hitük hiszitek-e s az eszmét őrízitek-e

benn a lélekmélyben: mint az a nemzedék,
ki a felhők mögött is látta a Napot.
S mint a tiszta ablakokon átzúduló fény
a szabadságvágy átjárt minden gondolatot.

Viharként zúgott szét a lelkesedés hangja.
Szent, közös akarat lángolt a szemekben.
S akár a fagyból szabadult darázsszárny
úgy moccan e nép – elgémberegetten,

hogyan felszállhasson tavasza egére.
És harsogva esküszik Petőfi szavával:
Rabok többé nem leszünk! S a Forradalom kitör
az önmegváltó szándék tiszta mámorával.

És az eső áztatta Pest, vizes macskakövén
már ezrek és ezrek lépte döng ütemet.
Párizs, Bécs lángol, ott már kiengedték
az önkény palackjából a szabadságszellemet.

De Európa ekkor már csak ránk figyel:
hogyan a magyar jussát és jogait akarja!
Azt, amit örökölt – s a génjeibe kódolt
ősei vérén át a Teremtő hatalma.

Az a nemzet kiáltott, aki annyit tűrt, hallgatott.
Akinek a létén szájjár volt és lakat.
Bár azzal kelt és feküdt mindennapjaiban
– hogy nem tud és nem akar élni rabság alatt!

Ezért nem volt képes láncsal és zsarnokkal
megalkudni soha, soha ez a nép.
Hisz a szabadság nekünk létösztön, élettér
... nem magyarkodás ez, és nem is büszkeség!

Így nőtt ki belőlünk ott, az a nemzedék:
akinek álma volt, meg bátorsága, hite.
Hogy önként áldozza fel a szent ügyért magát,
– hát ezt jelenti március tizenötödike!

Merengj most el jelen, csak egy pillanatra!
Hajts fejet és elég magadba mondani:
legyetek áldottak Márciusi Hősök!
Ti a hazaszeretnek időtlen szobrai,

mert azok voltatok és maradtok örökké,
Európa lehet hangos avagy csöndes.
Míg kálváriás hazánkban egyetlen magyar él
– e márciusi napon a szeme hálakönnyes.

Évszázadok jönnek és tűnnek az időben.
De múltunk és önmagunk mi föl nem adhatjuk.
Hát úgy emlékezz rájuk kései utókor
... a tetteik ad hitet, hogy folyton újrarahajtsunk!